

skaffe den enkelte, hvad der tilkommer ham. Talen vakte megen Opmærksomhed.

„En træt Kvinde“. Overmæt af „Forføngelighedens Marked“ har Hertuginde Eugenia Litto Bologuine i Milano for nogen Tid siden offentlig erklæret, at hun vil give Afkald paa dette og har ladet sine Juveler, Vifter, Kniplinger og andre Kostbarheder sælge. Over 2 Millioner Kroner, som Salget indbragte, har hun overleveret sin Skriftefader tilligemed indgaaende Planer til Oprettelsen af et Børnehospital i en af Byens Forstæder; selv har hun i Sinde at tage en underordnet Plads paa en af Sygestuerne.

I gamle Dage vilde den unge Dame have begravet sig i et Kloster. Dette er usægtelig Fremskridt.

Ridning. En fordomsfri Ægteemand skriver om Dameridt følgende i Chicago Tribune:

„Der er ingen Tvivl om, at Tvørsaddelen er den eneste fornuftige til Ridning for Kvinder saavel som for Mænd. De fleste vilde gyse ved at tænke sig deres Hustruer eller Døtre paa en saadan; men dersom de selv vilde prøve en Times rask Trav paa en almindelig Damesaddel, vilde de vist blive mere villige til at afskaffe den. Da min Hustru og jeg for fire Aar siden flyttede fra Chicago ud paa Landet, medførte mine Forretninger, at jeg kom til at ride meget, og vi ønskede begge, at hun skulde kunne følge mig. Men at ride gennem Skov og Krat, op og ned ad stejle Skrænter, var næppe gør ligt paa Damesaddel, skønt hun er en fortræffelig Rytter; og jeg raadede hende da til at ride som Herre. Dette medførte naturligvis en Forandring i hendes Dragt. Hun rider nu i et delt Skørt, som er fastgjort til Benet, saa det ikke kan flagre om, og falder i Følde ned over Stigbøjlen. Naar man ser hende fra Siden, skulde man tro, hun sad paa en Damesaddel. Der er i hvert Fald intet stødende i hendes Udseende.

Jeg ønsker ikke, at hun skal optræde som Reformator; og paa de stærkt befærdede Veje bruger hun derfor en Damesaddel. Følgen er, at hun meget sjælden kommer paa saadanne Steder, men hellere holder sig til snævre Stier og Veje, hvor hun kan være fri og utvungen.

Det er en falsk Ide om Kvindelighed, som forbyder andre at gjøre det samme. Dersom jeg troede, at min Hustru vilde udsætte sig eller sit Køn for Spot, vilde jeg have været den sidste til at raade hende, som jeg har gjort. Men jeg har nu Erfaring for, at en Kvinde kan ride som Mand uden at vække mere Opmærksomhed, end om hun sad paa en Bicycle, og at det delte Skørt snarere er klædeligt end det modsatte. Tvørsaddelen er sikrere og lettere end Sidesaddelen, og Bevægelsen sundere, og jeg synes derfor, det er min Pligt at anbefale den. Flere af min Hustrus Venner har ogsaa allerede taget Exempel af hende, og vi haaber i Fremtiden at gøre adskillige „Reformridt“ sammen med dem.“

Kvindelige Politibetjente er noget helt nyt men der er dog nogle faa ude i Vest. Mrs. Ames, der nylig blev ansat som saadan i Milwaukee er en høj slank Kone med et energisk Udtryk; det vakte en Del Opsigt forleden, da hun fulgte en Forbryder ned til Jernbanestationen. Hun har en Revolver i Lommen som de andre Betjente og ser ud, som hun kunde bruge den, hvis det gjordes nødig. Hvorfor ikke? Til Kvinder og Børn. Der gives Tilfælde der, hvor det kan være bedre at bruge en Kvinde end en Mand.

Kvindesalg. Den japanske Moral har ikke holdt Skridt med Landets høje Udvikling i Kunst. „Der hersker“, skriver en amerikansk Dame fra Japan, „her den Skik, at Forældre, som har smukke Døtre, bringer dem ind til Hovedstaden og sælger dem for tre eller fem Aar for en Sum; der efter deres Skønhed svinger mellem nogle Hundrede og et Par Tusend Kroner. Disse stakkels Skabninger lever i en særegen Del af Byen, de er under streng Kontrol, og man slipper dem ikke, før de har af tjent deres Købesum. Der findes i Tokio henvend 10,000 saadanne stakkels Pariaer“.